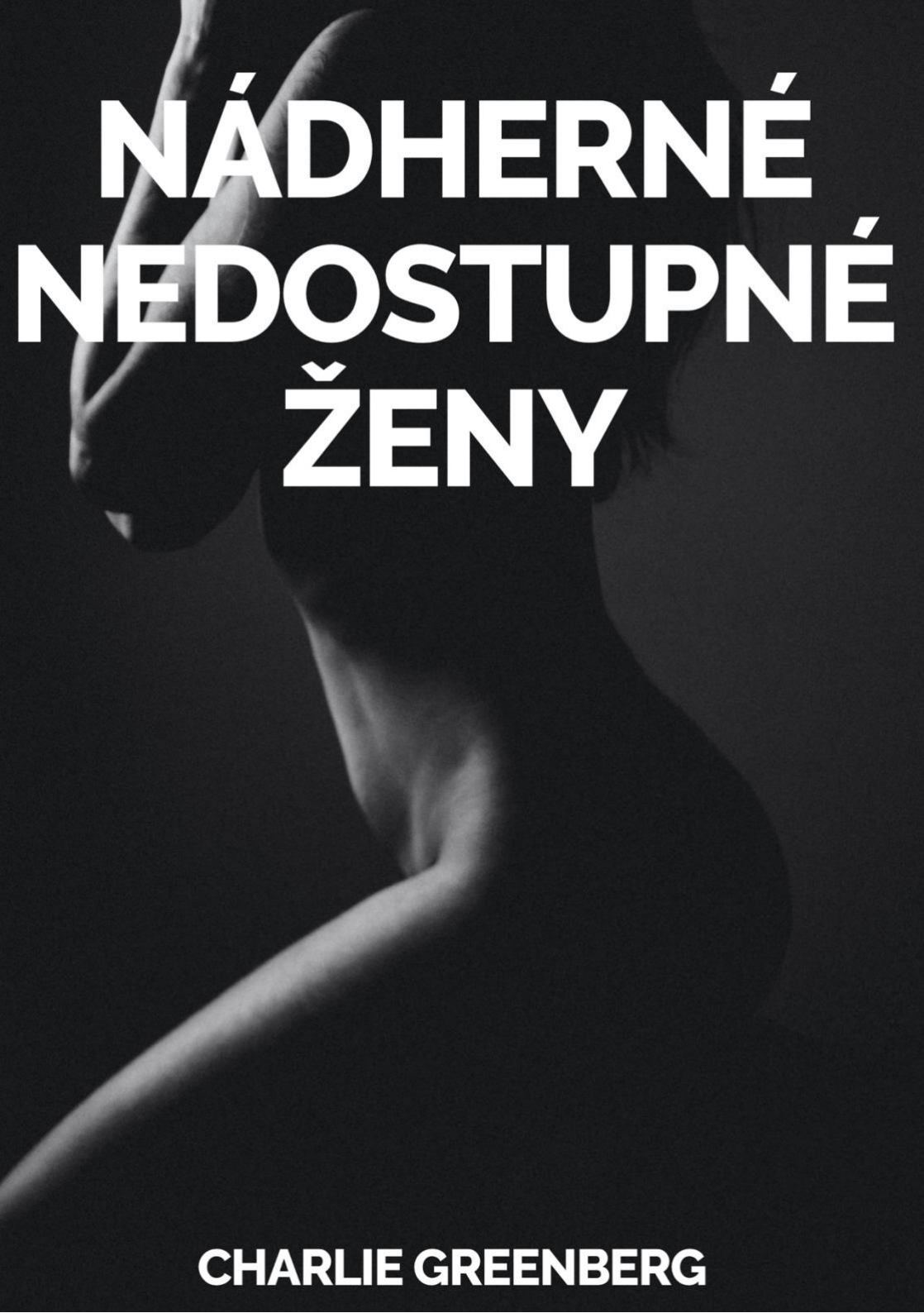

NÁDHERNÉ NEDOSTUPNÉ ŽENY

CHARLIE GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2020

ISBN: 978-80-88091-30-1

Vydavatelství Charlie Greenberg

Titulní fotografie: Crislaine Medeiros

Padá déšť. Jak ho chceš zastavit?

Milí čtenáři, celá tato kniha je smyšlená. Jména jsou náhodně zvolená a nemají žádnou spojitost se skutečnými lidmi. Dokonce jsem si zcela vymyslel způsob organizace atletických závodů a toho, jak fungují Olympijské výbory. Užijte si příběh a pokud jste shodou okolností atleti a víte, jak sportovní události probíhají ve skutečnosti, představte si, aspoň na chvíli, že způsob, jakým jsou závody popsány v knize, je skutečný, aby vás příběh bavil ještě víc.

Někdy si říkám, že to nemůže být ani pravda,“ povzdechl si sám pro sebe do tiché noci v prázdném pokoji. „Moc bych si přál, aby to nebyla pravda.“

S bolestmi v noze se zvedl z postele. Do ubrousku, ležícího na stole, si chtěl otřít opocené čelo, ale bylo tak mokré, že to skoro nepomohlo. Podíval se z okna do ulice, na níž nebylo ani živáčka.

Vzpomněl si, jaké to bylo, když ještě žil v centru Capitolu a na ulici se díval z výšky dvacátého patra. Pořád tam chodila spousta lidí, pořád to tam žilo. Tady na předměstí bylo mrtvo. A nejenom v noci, ale i ve dne. Prostě pořád.

Matthew Haley trpěl bolestmi levého lýtky, kde se mu přetrhaly šlachy před necelým měsícem. Běžel jeden ze svých nejdůležitějších závodů v životě. Byl adeptem na medaili, která by mu otevřela dveře na Olympiádu před domácím publikem za necelé dva roky. Těsně před finišem přišla prudká bolest v lýtku a podle doktora Denbyho z Centrální nemocnice i dlouhá rekonvalescence. Za necelý měsíc se z opečovávaného běžce a miláčka fanoušků stala zapomenutá figurka na poli světového sportu. Stihli si oblíbit někoho jiného.

Matt se snažil lehnout na postel co nejopatrněji. Ale moc to nešlo. Vždycky to zbolelo. A navíc už mu došly prášky na bolest. Všechno bylo na nic a nevypadalo to na zlepšení.

Centrální nemocnice v Capitolu je jednou z největších budov, jakou kdy viděl. Je tomu tak proto, že se místní politické obsazení zaměřilo právě na rekonstrukci zdravotnictví, což přinášelo mnohé výhody. Nejlepší lékaři, nejlepší vybavení, nejlepší pokoje, všechno bylo prostě nejlepší.

Matthew vystoupil z taxíku a o holi se belhal ke vstupu. Jeho sportovní manažer, pan Kinsley, ho už čekal u vchodu se svou milovanou kávou.

„Tak co, pane?“ zavolal na něj hlasitě na vzdálenost nejméně dvaceti metrů. „Je to lepší?“

„Zdravím,“ utrousil tiše Matt, když stál těsně u něj.

„Všechno bude dobré,“ snažil se ho chlácholit manažer. „Dneska už jsou kompletní výsledky tvé nohy a vůbec, už to bude jenom lepší.“

Vstoupili do nekonečně velké auly, v níž se pohybovalo nejméně tisíc dalších lidí. Starci posedávali na měkkých gaučích s koženkovým potahem, vystrašené děti se držely svých rodičů jako hroznýš svíraje svou oběť a mladí se snažili tvářit, že jsou v pohodě, že se doktorů nebojí.

„Kinsley a Haley,“ ohlásil je na velké recepci manažer. „Jdeme za doktorem Denbym, máme domluvenou schůzku za pět minut.“

„Jistě,“ kupodivu tiše pronesla mladá sestra, pokukující po zamyšleném Mattovi. „Hned mu zavolám.“

„Uvidíš, všechno bude fajn,“ snažil se přinést aspoň nějaký úsměv na tvář Matta jeho manažer.

„Můžete jít za ním do ordinace. Je dnes v šestém patře chirurgie, číslo místnosti 645. Je to po pravé straně od výtahu,“ řekla jim recepční a rukou naznačila směr.

Matthew, byť měl mizernou náladu, nemohl si nevšimnout, že recepční byla velmi pohledná. Měl pocit, že s ní by to šlo.

Dvojice mužů, jejichž věk dělila celá čtvrtina století, nastoupila do výtahu.

„Viděl jsi časy toho bídáka Crockera?“ ptal se manažer, aby navodil konverzaci.

„Ne, neviděl,“ odpověděl nezaujatě Haley.

„No, tak to by ses měl mrknout. Pořád je za tebou o tři desetiny a nemůže se posunout nahoru. Za chvíli dáš nohu do pořádku a natřeš mu to. Jak nic.“

„Hm,“ hlesl Matt.

Výtah se zrovna zastavil. Vystoupili z kabiny a zamířili doprava. Doleva by šli k pokojům pro prominentní pacienty. Vpravo byly pouze kanceláře a speciální ošetřovny. Zaklepali.

„Pojďte dále,“ ozval se hlas doktora Denbyho.

Kinsley otevřel dveře. Pustil dovnitř zraněného sportovce a až potom vstoupil on. Nechal Matthewa podat si ruku s doktorem, potom mu pravicí s mnoha pozdravy potřásl i on sám.

„Tak, jak to vypadá, pane doktore?“ zeptal se manažer, když se usadili.

Matthew byl vždycky velmi všímavý. Zpozoroval na tváři specialisty podivný výraz. Připomínal mu něco jako smutek. Přitom nechápal proč.

„Matthew,“ začal pomalu. „Tvůj lýtkový sval bude v pořádku za přibližně sedm až osm týdnů.“

„To je skvělé,“ skočil mu do toho manažer. „To stihneme ještě kvalifikaci na podzim. Matte, to jsou dobré zprávy!“

„Nejsou,“ řekl Matthew přesvědčeně. „Co mi nechce říct, doktore?“

Denby na prázdno polkl. Podíval se mladému, svalnatému sportovci do očí.

„Během všech vyšetření jsem narazil na něco nezvyklého,“ pokračoval lékař Denby. „Máte jistý druh, vzácný druh, svalového onemocnění. Říkáme tomu svalové revma. Znamená to, že vaše svaly stárnou až třikrát rychleji než u běžného člověka. Dnes je vám dvacet šest let, ale vaše svaly mají věk okolo šedesátky. Kdybyste nebyl sportovec, už dávno byste byl na vozíku.“

„Cože?“ vyhrkl rozčilený Kinsley. „Jak jako šedesát? Jak jako svalové revma? Co jsou to za blbosti?“

„Zemřete tak,“ pokračoval doktor Denby, aniž by dbal na výkřiky sportovního manažera, „že vaše svaly přestanou fungovat a přestane vám v žilách kolovat krev.“

„Za jak dlouho?“ zeptal se situací zcela zaskočený Matthew.

„Do dvou let,“ řekl doktor upřímně. „Nejde to nijak léčit, ani potlačit. Prostě to tak je. Měl byste si dát své věci do pořádku a dožít svůj život, jak uznáte za vhodné.“

„To si děláte legraci!“ brečel a vztekal se zároveň Kinsley. „Tohle je největší talent světového sportu za posledních dvacet let. Tenhle kluk má běžet na Olympiádě a naší zemi přinést medaili.“

Matthew se díval upřeně na doktora Denbyho, který stejně úspěšně jako on ignoroval výlevy jeho sportovního manažera.

„Bude se to zhoršovat?“ zeptal se po chvíli.

„Až ke konci,“ odpověděl Denby. „Budete slábnout až se prostě nebudete moct hýbat. Máte před sebou rok a půl života naplno. Potom už bude potřeba být připravený na to, co nevyhnutelně přijde.“

„Dobře,“ řekl mírně Matt. „Můžete mi dát nějaké prášky na bolest? To lýtko mě docela trápí. Hlavně v noci.“

„Jistě, napíšu vám toho dostatek,“ souhlasil lékař.

Kinsley se mezitím vykřičel. Skácel se do křesla vedle sportovce. Byl zničený, byl zklamaný, byl na dně.

Matthew se zvedl z křesla. Vzal si do ruky předpis na nekonečnou zásobu léků od bolesti. Asi prevence ze strany lékaře Denbyho. Nehledě na Kinsleyho se s pomocí berlí odbelhal ke dveřím. Otočil se na doktora, který naléval panáka brandy sportovnímu manažerovi. Podíval se na sportovce s tím výrazem, který říká, že je mu to všechno moc líto a býval by na to onemocnění raději nepřišel. Matt sklouzl pohledem ke Kinsleymu, jehož popelavě bledá tvář připomínala mrtvolu.

„Dejte si toho panáka a pojd'te,“ řekl mu.

„Co?“ jako by se probral z mrákot. „Jo, jo. Díky doktore.“

„Kdyby se cokoliv dělo, hned mi volejte, kdykoliv. Zvednu vám telefon klidně o půlnoci,“ řekl ještě doktor ustaraně.

Manažer do sebe mezitím kopl pořádného panáka brandy. Pracně se vyškrábal z křesla. Společně se svým svěřencem vyšli ze dveří. Beze slov nastoupili do výtahu a nechali se odvést do recepce.

Sympatická recepční zprvu málem sportovce nepoznala. Nedělala si naděje. Pracovala v nemocnici dost dlouho na to, aby věděla, že si sem lidé často nechodí pro zrovna povzbudivé zprávy. Přála mu, aby se měl dobře. Zrovna jemu to upřímně přála. Matthew se na ni ani nepodíval. Normálně by vykouznil jeden ze svých úsměvů, který dívky z celého světa doháněl k šílenství. Tentokrát nic.

„Co budeme dělat?“ zeptal se rozklepaný Kinsley. „Tohle je konec tvé kariéry. Všechny ty roky, co jsme spolu procestovali celý svět, ty závody, ty výhry a medaile. Bylo to k ničemu!“

„Docela jsme si to užili, ne?“ snažil se hodit celou situaci na lehčí notu sportovec, který nadobro přišel o to jediné, co uměl.

„Hm,“ hekl posměšně manažer. „To je nám k prdu, když už nemůžeš závodit. Ty roky mi už nikdo nevrátí.“

„Vím, že jsem pro vás měl být zlatý důl,“ odvětil Matt znechuceně, když viděl, co je pro jeho manažera, nejbližšího člověka, skutečně důležité. „Nezbude vám než začít hledat znovu.“

„Hele, kluku,“ utrl se na něj Kinsley, „přežíval jsem ty tvé výlevy a řeči celé roky. Teď už nemusím. Je konec. Jsi nafoukaněj fracek, nejsi už k ničemu dobřej. Nebo aspoň mě ne. Mě ještě čeká dobrých dvacet, třicet let. Tebe už skoro nic.“

„Věděl jsem, že jak na tohle dojde, tak budete přesně takový,“ křikl na něj rozčilený Matthew. „Jste zlatokop, obchodník a o sportu nic nevíte.“

„Já, že o tom nic nevím? Ty jsi byl nula, když jsem tě na univerzitě našel. Prospěch šimpanze a běžecké technika batolete!“

„Víte co? Necháme toho,“ řekl po hlubokém nádechu a výdechu Matthew. „Jděte si, kam chcete a už mi nikdy nevolejte. Sbohem.“

Na to se otočil a mířil pryč od vstupních dveří do Centrální nemocnice Capitolu. Záměrně se snažil svou mysl zabavit čímkoliv jiným, hlavně aby nemusel poslouchat nadávky a urážky Kinsleyho. Ohlíželi se po nich lidé, Matthew se snažil svým, u žen oblíbených, úsměvem naznačit, že se ho to netýká a ten uřvaný chlap je blázen. Po chvíli bylo ticho.

Matthew s bolestmi došel až k autobusové zastávce na hlavní třídě. Před sebou uviděl park prosycený krásnými barvami. Slunce prosvítalo větvemi. Až teď mu došlo, že brzy zemře, že bude konec

a on s tím nemůže nic udělat. Roztrásl se mu ruce, ztratil rovnováhu a zatmělo se mu před očima.

„Matthew, probud' se,“ zazněl známý hlas.

„Kde to jsem?“ vyloudil ze sebe rozespale.

„No, přece doma,“ zazněl hlas.

„Marion, co tu děláš?“ zeptal se překvapeně, když nad sebou uviděl známou tvář.

Rozhlédl se okolo. Byl ve svém pokoji. Dovnitř svítilo slunce. Odráželo se, jako každé poledne, od lesklé desky pracovního stolu. Ve vzduchu ucítil vůni čerstvé italské kuchyně.

„Proč jsi tady?“ zeptal se znovu, aby konečně dostal odpověď.

„Přišla jsem ti pomoci. Hned jak jsem dostala zprávu, že jsi měl kolaps u nemocnice, tak jsem se o vše postarala,“ odpověděla mu.

„A uvařila jsem ti tvoje oblíbené špagety s parmezánem.“

„Vždyť jsme se skoro před půl rokem rozešli, řekla jsi mi, že mě už nechceš nikdy vidět,“ nechápal Matthew.

„Ale pak jsem se dozvěděla, že umíráš a přišla jsem ti říct, že než zemřeš, tak bys měl poznat smrt z jiné strany. Není tak strašná, jak se může zdát. Zvláště ne pro tebe,“ řekla mu laskavě Marion.

„Tomu nerozumím, co to plácáš?“ zíral na ni Matt.

V tom její tvář začala zářit jasným světlem. Jako by pod její kůži byl obrovský zdroj světla.

„Co to je?“ vyděsil se.

„Potkej se se smrtí,“ řekla hlasem, který zněl jako by procházel přes ozvučovací systém odevšad okolo něj. „Vyber pojistku a jed' do Indie do místa Váránasí, tam najdeš odpověď.“

V tom se její obraz rozplynul probuzením skrze tupou, a za poslední měsíc dobře známou, bolestí v levém lýtku. Byly okolo něj dvě sestry a lékař.

„Je při vědomí,“ řekla jedna z nich.

„Zavezte ho na pokoj, brzy se na něj přijdu podívat. Pacient je stabilizovaný,“ řekl doktor.

„Co se stalo?“ zeptal se s námahou Matthew.

„Nervově jste se zhroutil,“ odpověděla snědá, nepřiliš přitažlivá sestřička.

„Jo,“ hlesl a znovu se ztratil v oparu světa snů.

Do Googlu zadal Váránasí, název, který si sotva dokázal zapamatovat ze snu, kde s ním mluvila bývalá přítelkyně Marion. Na displayi telefonu se, hlavně díky pomalému internetu nemocnice, pomalu zobrazily fotky nečekaně krásného místa. Staré budovy se tyčily nad lesklou hladinou řeky Gangy.

V Indii nikdy nebyl. Nejbližše závodil v Ruském Vladivostoku nebo v Čínském Pekingu. Z Capitolu se tam letí dlouho, je to únavné a vůbec. Cestování, i přesto, že jej sportovní kariérou provázelo celé roky, neměl vůbec rád. Byl to ztracený čas, nervy z cestování, časové posuny, špatně od žaludku, únava. Prostě děs a hrůza.

Ještě, než klikl na letenky, které mu Google nenápadně rovnou nabízel, spustil aplikaci Facebooku. Podíval se na profil Marion Brouchardové. Její francouzské kořeny se nedaly zaměnit s ničím na světě. Měla jemně vlnité vlasy, hubenou, až by se dalo říct vyzáblou postavu a nosila ráda splývavé oblečení. Především pak šály. Šály na tisíc způsobů, barev, provedení a materiálů.

Potkal ji na závodech v Cannes, kde se starala jako organizátorka závodů o jejich výpravu. Nelíbila se mu, vůbec by si ji nevšiml. Ale z nějakého záhadného důvodu spolu ještě ten večer, samozřejmě za zády trenérů a sportovního manažera Kinsleyho, skončili na pokoji při nespoutaném milování, vášnivém a přitom něžném. Matthew si vzpomínal, že v závodě další den podal snad nejhorší výkon v kariéře. Skončil skoro poslední. Téměř i za Brodíkem, americkým nafoukaným běžcem, který běhal snad jen proto, že na to měl hromady peněz a času.

Od toulavých myšlenek se vrátil zpět k profilové fotce Marion. Měl ji rád, i přesto, že se mu vlastně nikdy nelíbila. Měl k ní vztah, záleželo mu na ní. Ale odehnala ho pryč, protože se jí nevěnoval. Trávil čas na tréninku, v posilovně, na přípravách, rehabilitacích a šileně nudným zdravým stravováním. Říkala mu: „Matthew, ty se jednou uženeš, ty si jednou něco uděláš, a to bude tvůj konec. Měl bys hledat něco jiného, záložní plán.“

Vzpomínal si, jak ji vždycky odbyl tím, že medailista nemusí už do konce života dělat vůbec nic. Že může hlásit sportovní zprávy, může trénovat děti a fotit pro módní značky. Marion mávla rukou a ukončila diskusi.

Byla praktická. Měla smysl po pořádek, udržovala čisto a uměla vytvořit příjemnou atmosféru. Myslela to s ním velmi dobře, měla o něj zájem. Zato on byl pravý opak. Nespolehlivý, bordelář, který se měl spíše než běháním živit mluvením. Ze všeho se vymluvil, dokázal cokoliv obrátit proti druhým, a nakonec se tvářil jako svatoušek, jen aby nemusel dělat nic, co by ho nutně nevedlo k medaili na Olympiádě.

Haley byl dost chytrý na to, aby mu tohle všechno zpětně došlo. Teď už žádná Olympiáda, žádné trénování dětí a žádné módní

značky. Jen smrt, a to docela brzo. Chvilí se snažil ten nával strachu z konce rozdýchat, ale nepodařilo se mu to. Znovu omdlel.

„Pane Haley,“ promluvil hlas, který znal.

Otočil hlavu směrem ke vchodu do pokoje, který sdílel s dalšími třemi pacienty. Punk pubertáčkou, která podle svých slov přebrala, částečným schizofrenikem a politickým agitátorem, který dostal pár ran pěstí v boční uličce od odpůrců jeho oblíbené strany.

„Vidím, že je vám lépe,“ měl upřímnou radost doktor Denby. „Hned, jak jsem dostal zprávu, že jste tady, což bylo naneštěstí až dnes ráno, sedl jsem na taxík a přijel za vámi.“

V ruce držel papíry na tvrdé černé podložce s klipem na přichycení dokumentů a tužku.

„Pojďte, podepište se mi tady a můžete jít se mnou,“ vybízel Matthewa netrpělivě. „Musím vám něco ukázat.“

Matt nikdy nebyl na formality, takže mu stačilo, že na hlavičce papíru přečetl slovo revers, což znamenalo propustku. Podepsal se svým neorganizovaným klikyhákem. Sesunul nohy z postele, popadl berle a už se nechal vést Denbym k výtahu. Sotva stihl popadnout tašku se svými věcmi.

Punk pubertáčka byla zrovna vzhůru jako jediná, tak mu zamávala na rozloučenou. Matthew jí zamávání oplatil a zavřel za sebou dveře pokoje. Nelíbila se mu.

Na chodbě bylo rušno. Sestry pobíhaly mezi pokoji, lékaři s dokumentací důležitě rázovali od dveří ke dveřím, aby se podívali na své pacienty. Denby po cestě pokynul kolegům, kteří mu věnovali pouze formální pozornost. Jeho pacienta si vůbec nevšíмали.

Konečně byli ve výtahu, který je vyvezl o dvě patra výše. Matt měl pocit, že tady byl snad před pěti minutami soudě podle toho, jak málo věcí se mezi jeho poslední návštěvou tady stihlo odehrát.

Vstoupili do kanceláře lékaře Denbyho. Okamžitě nastartoval počítač, ze skříně vytáhl dva šálky, do kterých nasypal kávu, než dovaří voda v konvici.

„Víte, pane Haley,“ začal mluvil až teď. „Já jsem velmi přemýšlel o vaší nemoci. O tom svalovém revma, kterým trpíte. A napadla mě jedna věc.“

Matthew nebyl sice expert na psychologii, ale byl dost chytrý na to, aby vytušil, kam se bude konverzace ubírat. Soudě podle svých zkušeností s matkou.

„Neumíme vaše onemocnění léčit, ale,“ zamyslel se Denby, „ale mohli bychom to umět. Mohli bychom se to naučit díky vám.“

Na tyhle situace měl už Matt léty natrénovaný výraz. Byl to přímý pohled do očí, ledově chladný pohled do očí. Neříkal nic, od čeho by se mohla protistrana odrazit. Naučil se, že je pro něj lepší v mnoha situacích hned nereagovat. Donutí tím druhé mluvit a vyjevit své záměry tak, jak doopravdy jsou.

„Vím, že žádat vás o to nyní, je těžké,“ pokračoval Denby, když před ně postavil šálky s kávou a usadil se na své místo. „Onemocnění je neléčitelné a časově poměrně přesně termínované, takže by se mohlo zdát, že váš život už nedává smysl. Ale může ho opět získat. Pomoc druhým. Zkrátka. Rád bych s vámi navázal spolupráci, abychom díky vám přišli na protilék.“

„Díky, ale kávu nepiju. Není to dobré pro moje svaly, říkali mi to vždycky trenéři,“ odvedl pozornost od tématu Matt.

„Omlouvám se,“ vyhrkl doktor a vyskočil na nohy, aby přinesl aspoň sklenici vody.

„Víte, doktore,“ řekl po chvíli Matthew, „jsem sportovec už dost dlouho na to, abych pochopil, že v jedné kleci přání druhých už jsem žil. Už jsem dělal to, co chtěli druzí, už jsem dělal to, co bylo dobré pro jiné, a ne pro mě. Vlastně se nikdo nikdy nezamyslel nad tím, co je dobré pro mě.“

V tu chvíli si vzpomněl na Marion. Ta se vždycky, jako jediná ze všech, starala o to, co je pro něj skutečně dobré. Ale tehdy byl slepý a neviděl to.

Podivnou pauzu, kterou způsobily jeho myšlenky, se snažil rychle zaplnit dalšími slovy.

„Z toho, co říkáte mám pocit, že,“ odmlčel se po další naučené frázi, kterou používal, když potřeboval rychle domyslet, co říct, „že když já pomůžu vám, vy nepomůžete mě. Je to tak?“

Měl chut' sám sobě jednu vlepit. Namísto toho, aby pomohl druhým od stejné hrozné nemoci, jakou má, tak si ještě vymýšlí a začíná s tím nejhorším, co uměl. Začal kupčit. Nabízet a prodávat. A přitom tady šlo o život. Cítil se mizerně.

„Bohužel, je to tak,“ potvrdil doktor Denby. „Spočívá to v tom, že vaše DNA, kterou bychom se pokoušeli geneticky upravit, by mohla pomoci jiným jako lék, který by svalové revma zastavil nebo zcela potlačil. Ale vaše DNA vám pomoci nemůže. Nebo jsme ještě nepřišli na to, jak by mohla.“

No, víte, tahle nemoc je poměrně mladá, takže jsem s vývojem řešení teprve na začátku. Proto by nám každá pomoc přišla vhod.“

Matthew se podíval z okna. Chvíli se snažil přemýšlet, ale moc mu to nešlo. Nemohl z hlavy dostat Marion, která mu vyprávěla o cestě do Indie. Pořád ji viděl před očima, jako by se opírala o Denbyho stůl a vyprávěla mu podivné věci o cestě a jeho duši.

„Víte, doktore,“ vysoukal ze sebe, aniž by svá slova, jakkoliv kontroloval, „já teď musím odjet pryč.“

Zvedl se ze židle. Až teď si uvědomil, že má stále nemocniční pyžamo.

„Kde se tady můžu převléknout?“

Taxík jel cestou, která spíše připomínala spoj vlaku. Vyjetými brázdami se blížil k letišti, jako ten den už třináctkrát. Protože byl Percy Taylor vychovaný k soucitu od své matky, pomohl belhajícimu se mladíkovi z auta. Z kufru vytáhl jeho zavazadla a popřál mu šťastný let.

Matthew zapřený o své berle zapochyboval. Viděl jedno z letadel opouštět plochu letiště směrem na západ. Málem se otočil, aby mávl na taxikáře, že si všechno rozmyslel a chce zpátky do okrajové části Capitolu i se svými taškami. Ten však již stihl odjet.

Až teď Mattovi došlo, že netuší, jak se s berlemi a taškami dostane do letištní haly k odbavení. Prostě mu nedošlo, že jeho obvyklá samostatnost je berlemi zadupána do země. Rozhlížel se okolo. Cítil se hrozně trapně. Byl našťvaný na svoje tělo, že mu popraskaly svaly v lýtku a musí se belhat o berlích. Byl ještě našťvanější na fakt, že jeho tělo má vzácnou nemoc, která ho zabije. Dřív, než to udělá on sám. Kdyby mohl, do něčeho by kopl. Byla by to však jen další hromada bolesti v noze a ničemu by tím neprospěl.

„Haló, pane,“ ozval se hlas někde za ním.

Ohlédl se, aby zjistil, jestli to volání patří jemu. Kupodivu to vypadalo, že ano. Běžela k němu mladá zaměstnankyně letiště. Měla na sobě černé kalhoty a tmavě červenou vestu, pod níž zářila bílá blůzka. Uniforma Capitolského letiště.

„Chcete pomoci?“ zeptala se, když k němu doběhla. „Všimla jsem si vás na kameře a vypadáte, že by vám mohlo být užitečných pár rukou navíc, aby vzaly vaše tašky. Co vy na to?“

„To budete hodná,“ sotva vykoktal překvapený Matthew.

„Tak se do toho dáme,“ zasmála se žena, podle cedulky jménem Catherine. „Kam letíte, ať vím, ke které bráně vás doprovodím?“

„Letím do Váránasí v Indii,“ odpověděl při pohledu na letenku zakoupenou přes internet.

„Jistě, to je brána sedm do Dillí,“ zamířila k vedlejšímu vchodu, čímž Mattovi ušetřila spoustu námahy a zbytečného poskakování o holích po letištní hale. „Máte dost času, jste tu akorát. Vše půjde hladce. Jste občan Spojených států?“

„Nejsem,“ odpověděl Haley. „Proto jsem tady dříve. Žiju tady už dlouho, ale jsem původně Brit.“

„To nebude problém,“ zasmála se Catherine. „Ukažte, jaké máte sedadlo?“

Matthew ji podal letenku, protože netušil, jak by tam hledal tuhle informaci.

„Jo, máte sedadlo na docela nevhodném místě vzhledem k Vašemu zdravotnímu stavu,“ zamračila se Catherine. „Podíváme se u terminálu, co s tím můžeme udělat.“

V klidu došli k odbavení. Catherine způsobila rozruch, když sebevědomě požádala další cestující do Dillí, aby se rozestoupili, že prochází zdravotně indisponovaný člověk. Přednostně jej vzali u brány a k jeho velkému překvapení dostal lepší místo vpředu, kde si bude moci natáhnout bolavou nohu.

„Víte, je to let dlouhý skoro dvacet hodin,“ řekla mu Catherine. „I tak to nebude příjemné, ale snad jsem vám trochu pomohla.“

„Jste laskavá, díky,“ usmál se na ni Matt. „Čemu vděčím za vaši pomoc?“

„Ani nevím, měla jsem chvilku čas a když jsem vás tam tak viděla stát, zvedlo mě to a musela jsem vám jít pomoci. Teď máte hodinu a půl čas, doporučuji Vám dát si nějaký dortík v bezcelní zóně a za chvíli budete na cestě,“ nabídla mu.

„Díky moc,“ poděkoval Matt. „Kdyby to jen šlo, rád bych vám to nějak oplatil.“

„Třeba někdy, šťastný let, na shledanou.“

Catherine se ztratila v davu. Zjevila se jako anděl a stejně tak i zmizela. Na to, že nebyla vzhledově žádná královna krásy, měl z ní dobrý pocit, cítil někde v sobě, že by ji rád pohladil po holé kůži. V tom jej vyrušil kontrolor u brány, takže ve svých představách nemohl pokračovat.

Na dortík neměl Matthew ani pomyšlení. Věděl, že před odletem musí zvládnout jednu důležitou záležitost. Zavolat své matce, které od doby jeho zranění na závodech neměla žádné nové zprávy.

Volal jí nerad a málo. Byla příliš úzkostlivá a starostlivá. K tomu psychologka. Pořád ho jen poučovala a toužila po tom, aby nedělal nic nebezpečného, a hlavně se dobře učil. S odstupem času její přístup chápal. Otec odešel, neznámo kam, v jeho šesti letech. Vzpomínal si na něj jenom matně. A protože byl jedináček, jeho matce nikdo jiný nezbyl. Kromě jejího bratra Daniela, také psychologa. A ještě ty věčně klevetící kamarádky a distingovaný dámský klub.

„Mami?“ zeptal se, když na druhé straně přestalo monotónní vyzvánění. „Ahoj, mami.“

„Matthew, to jsem tak ráda, že voláš. Jak se máš? Co tvoje noha?“ ptala se hned matka.

„Podle doktora budu v pořádku za šest, možná sedm týdnů. Takže fajn. Co ty?“

„To jsou dobré zprávy, to bys měl stihnout ten svůj medailový závod, že ano?“

„No,“ zadrhl se Matthew, který náhle nutně potřeboval vyslovit pravdu, která ho tak děšila. „Už ne.“

„Jak to? Stalo se něco?“

„Mami, doktoři mi našli vzácnou nemoc svalů, takže už nejspíše nebudu moct sportovat na nejvyšší úrovni,“ dostal ze sebe polovinu nebo spíš čtvrt pravdy.

„Cože? To je strašné!“ zoufale vykřikla. „Přijed' hned za mnou domů do Bristolu, nějak to vyřešíme.“

„Díky za nabídku,“ spolkl nespokojenost se svou neschopností říct pravdu naplno. „Teď letím zrovna pryč na rehabilitace, tak možná potom.“

Už lhal a věděl, že se minimálně v rámci tohoto hovoru ze smyčky výmyslů nevymotá, že to celé pokazil. Proč prostě neumí říct pravdu?

„No dobře, tak at' se o tebe dobře postarají,“ posmutněla matka. „Je to hrazené z toho programu pro nadějně sportovce nebo ti mám poslat nějaké peníze?“

„Ne, to je v pohodě, díky,“ zasmál se. „Tohle je zařízení.“

„Víš, že kdyby cokoliv, jsem tu, abych ti pomohla,“ skoro zaskučela.

„Ano, já vím, mami, jsi skvělá. Co je u tebe nového?“

„Ale to víš, dámy z klubu mě nehorázně rozčílily. Máme v pátek večer výroční zasedání a opět zvolily jako klubovou barvu modrou.“

A bůh ví, jak nesnáším modrou, nejde mi k očím. Ale to jsou babské starosti. Klienti se mají dobře, takže i praxe je v dobré kondici,“ postěžovala a zároveň pochválila stav s uvolněním v hlase.

„Dobře, nějak to zvládni. Já už musím běžet do letadla. Ahoj, miluju tě.“

„Miluju tě, synku, šťastný let.“

Jeho pozornost si, ihned po vložení telefonu do kapsy, vzala mladá rodina. Procházeli okolo něj. Obtloustlý tat'ka nesl v náručí svou, jistě nesmírně milovanou dcerku. Zrovna jí lechtal tak, že se málem dusila smíchy. Vypadali šťastně. Štvalo ho to.

Chtěl taky kousek toho jejich štěstí pro sebe. Celý život se o něčem přesvědčoval a teď se ukázalo, že to celé bylo k ničemu. Nebude medaile, nebude sláva, nebude blahobyt a klid do konce života. Měl dojem, že ho čeká jenom hromada stresu, strachu a nakonec bídná smrt. Už za dva roky.

Naštěstí s ním takhle představa už nesmýkala natolik, aby omdlel v bezcelní zóně Capitolského letiště. Měl ještě přinejmenším hodinu času, než nastoupí do letadla. Faktem bylo, že dortíky vypadaly hodně dobře. Dal si mandlový s krémem a čokoládový s karamellem. V letadle bude levná, hnusná strava, tak chtěl chut'ové buňky obalit na celý let dopředu tím, co měl rád a co si vlastně nyní mohl dopřát do sytosti. Sladkým.

Letadlo bylo docela plné. Letušky, které se mu ani trochu nelíbily, ho uvedly na místo. Pomohly mu s příručním zavazadlem a berlemi. Sedadlo bylo úplně vepředu, takže výhled z okna nabízel dokonalé panorama světa. Zatím tedy jen na zemi, ale už moc dobře věděl, co ho ve vzduchu čeká. Vedle něj si sedl naškrobený

chlapík s přegelovanými vlasy. Típoval by jej na zaměstnance nějaké nadnárodní firmy, která ho vyslala do centrály v Dillí, v níž sedí vedení společnosti. Soudě podle uniformně černého notebooku měl pravdu. Byl si tím zvláště jistý ve chvíli, kdy jej muž nastartoval o necelou hodinu později ve vzduchu a na pozadí se rýsovalo logo technologicky znějící firmy, o které Matthew nikdy neslyšel.

Ještě, než však vzlétli, prošla kolem něj Indka. Měla, jako ostatně všechny ženy této národnosti, černé havraní vlasy, snědou plet', uhrančivé oči a takovou tu typickou červenou d'ubku na čele. Zahalená byla do červených šatů. Matně si vybavoval, že se tomu říká sárí. Při vstupu do letadla se na něj podívala a usmála se. Samotného jej překvapilo, jak byl takovým letmým úsměvem exotické ženy aktivovaný. Ihned se narovnal a zcela bez snahy zakrýt svůj zájem se ohlédl za ní, jak pokračovala uličkou ke svému sedadlu.

Korporátního spolucestujícího jeho pohyb překvapil a vzhledem k tomu, že mu Matthew zasáhl svým tělem do osobního prostoru, stáhl se ke kraji sedadla.

„Pardon,“ řekl Matthew, když se schoulil zpět.

„To nic,“ utrousil muž a předstíral, že mu to vůbec nevadí.

Letadlo se dalo do pohybu. Matthew tuhle chvíli neměl rád. Byl to takový zvláštní pocit. Tady vstoupil dveřmi, bude se dívat mnoho hodin z okna a až těmi stejnými dveřmi vystoupí, bude někde úplně jinde, v úplně jiném světě.

Zrychlení letadla jej vtlačilo do sedačky. Muž vedle něj vypadal klidně, působil, že létá často. Matthew letěl naposledy do Paříže minulý měsíc. Byl tam přípravný camp pro sprintery na sto metrů. Výsledky měl velice slušné, na to, že jeho doménou byla čtyřstovka.

Kinsley tlačil na to, aby trénoval i jinou disciplínu, kdyby se udělalo místo, aby měl více šancí, a hlavně více času v živém televizním vysílání, které sledují stovky milionů lidí po celém světě.

Už se odlepili od země. Párkrát průlet směrem nad mraky letadlem zahoupal a pak už nastal klid. Letušky začaly roznášet pití a ptát se, co si budou chtít dát cestující na jídlo. Výběr byl přesně tak žalostný, jak očekával. Buď káva, hnusný pytlíkový ovocný čaj nebo neperlivá voda. Tušil, že bude o vodě dalších skoro dvacet hodin. Na jídlo byl výběr jasný, už jej znal nazpaměť. Buď těstoviny s rajčatovou omáčkou a sýrem, nebo kuřecí steak s kaší. K oběma pokrmům nabídli salát. Jako dezert, a to bylo skutečné překvapení, byl pudinkový krém.

Letadlo patřilo společnosti Air India, což znamenalo, že byla u sedadel k dispozici hromada časopisů o Indii.

„Všechny jsem je už četl několikrát,“ utrousil spolucestující v naškrobené košili.

„Jo, a je tam něco zajímavého?“ zeptal se Matthew.

„Ano, hodně dobrých doporučení, co udělat, aby vás neokradli nebo jste se nepřipletl ke svatbě s třináctiletou Indickou holkou,“ zasmál se. „A potom jsou tam časopisy, které mluví o hinduismu, buddhismu a dalších náboženstvích, která v Indii mají. Aspoň člověk trochu pochopí jejich kulturu a není za hlupáka, když vidíte některý z jejich rituálů nebo modliteb.“

„To zní jako fajn doporučení,“ odvětil Haley, kterému se nechtělo s chlapem moc povídat.

„Letíte do Dillí poprvé?“ pokračoval v konverzaci.

„Ano, v Indii jsem ještě nebyl. Zním okolní státy z dob, kdy jsem závodil v běhu,“ odpověděl co nejodlehčeněji Matthew, ale

korektně, aby nepůsobil nezdvořile, když už vedle sebe musí strávit spoustu hodin.

„K Indii je potřeba si najít vztah,“ pokračoval muž. „Je magická, je úplně jiná než Amerika. Lidé tam dávají přednost rodině, náboženství a tradici před penězi. Nebo tedy dříve to tak bylo. Dnes už je to tam dost pozměněné naším náboženstvím.“

„Jako křesťanstvím?“ zaujalo Matthewa.

„Ne, penězi. My ze západu uznáváme jako modlu peníze. Oni to tak neměli. Oni uznávají život, sjednocení s přírodou a bohem.“

„Zajímavé,“ hlesl Matthew, když vzal jeden z časopisů do ruky, aby diskusi ukončil a měl chvíli klid.

Muž vedle se usmál a dál se věnoval dění na monitoru svého laptopu. Zrovna v tu chvíli Matthew ocenil intervenci Catherine, která mu zajistila tohle místo, protože si potřeboval natáhnout nohu, aby ulevil bolavému lýtku.

Po deseti hodinách letu, když zrovna většina cestujících spala, protože byla noc, mžoural Matthew očima do tmy za oknem. Palcem už nejméně po tisíci osmé odemkl telefon a zkontroloval sociální sítě, jestli mu někdo píše. Opět se mu potvrdovalo bolestné pravidlo, že když není na očích a nezávodí, tak si ho ani nikdo nechce přidat do přátel na Facebooku, nesledují ho žádní noví fanoušci na instagramu a už vůbec nikdo z přátel nepíše zprávy. Jako by neexistoval. Uvědomil si, jak nevděčné prostředí sport je. Lidé milovali a obdivovali jeho pozici, fakt, že patřil mezi top deset běžců na planetě aspirujících na medaili na olympiádě.

„Nemilovali mě, ale roli, kterou jsem zastával,“ omílal si v hlavě. „Nešlo o mě, o Matthewa Haleyho. Šlo o sportovce v top 10. Teď tam bude místo mě možná Anatol Novikov z Ruska nebo když

zamacá tak Luigi Sampola z Itálie. A teď budou oni mít nové fanoušky. Nejspíše ty stejné, co jsem měl já ještě před měsícem na campu v Paříži před zraněním.“

Kdyby byl citlivka, asi by se rozbrečel. Ze záhadného důvodu, i přesto, že byl docela rozmazlený a sebestředný, uměl dobře snášet těžké situace a tlak okolního světa. Telefon vypnul, aby jej hned vzápětí odložil do kapsy sedadla.

Otevřel jeden z časopisů o Indii. Zalistroval si v něm čekaje, že ho zaujme nějaký kus textu, nadpis nebo obrázek. Nejvíce na něj pro tuto chvíli zapůsobil titulek „Klid je stav mysli.“

Článek popisoval buddhistický pohled na hektický a nebezpečný svět. Mluvil o mnichovi, který přežil čínskou invazi na klášter, kde před jeho zraky vystříleli všechny jeho přátele, všechny ostatní mnichy. On se dokázal uklonit těm šíleným násilníkům a poděkovat jim za návštěvu kláštera.

„To je klid mysli?“ ptal se sám sebe Matthew. „To je spíš nějaká psychická nemoc. Takhle nemůže normální člověk reagovat.“

Hned na to přišel odstavec o obrovské úctě k životu buddhistů. Vyprávěl o tom, že mniši si dávají pozor, aby neublížili jakékoliv živé bytosti. Ani mouše. Text vysvětloval, že buddhisté nikdy nezačali žádnou válku, žádný konflikt. Protože právě klid, jako stav mysli, jim nikdy nezatemnil úsudek. Raději obětovali sebe, než aby započali jakýkoliv boj.

„Může tohle člověk ze západu vůbec pochopit? My bojuje pořád a se vším,“ přemýšlel Matthew.

„Budeme přistávat, prosím vraťte se na svá místa,“ probudilo jej hlášení letušek o dobrých deset hodin později.

Faktem bylo, že poraněné lýtko mu bralo dost energie, takže spal déle a více, aby regeneroval. Spolucestující na něj mrkl a popřál mu dobré ráno. Matthew slušně odpověděl.

Venku už byl den. Svítilo jasné slunce a dole pod nimi se rozkládala Indie. Z pohledu letadla byl kousek před nimi vidět okraj obrovského města Dillí, kde žilo přes dvacet milionů lidí.

Letadlo začalo klesat k přistávací dráze. Vše šlo poměrně rychle a hladce. Nejspíše rychlosti přistání pomohl i psychologický efekt toho, že dlouhá a úmorná cesta brzy skončí.

Dosedli na přistávací dráhu, ozval se typický potlesk pro piloty a lidé se začali hrnout ven k přistavenému autobusu, který je převezme do letištní haly.

Letuška hned nabídla Matthewovi pomoc s holemi a osobním zavazadlem. Jen potřebovala počkat, až projdou všichni cestující, aby je v malém prostoru neohrožovala. To znamenalo, že okolo nich prošla i Indka, která Matthewa před odletem tak zaujala. Opět se na něj usmála.

O holích se vybelhal ven z letadla. Ten pocit, že se může narovnat, byl k nezaplacení. Všechno ho však bolelo, cítil se jak polámaný a měl nepříjemný pocit v žaludku. Typické příznaky cestování, které tak nesnášel u dlouhých přeletů.

Autobus je odvezl do letištní haly, kde už je u pásu čekal dispečer na výdej zavazadel. Kufry, tašky, batohy a další majetek cestujících se začal objevovat na pásu. Jeho taška pořád nikde. Spolucestující v naškrobené, teď už notně pomačkané košili ho poplácal po rameni a rozloučil se s ním. Ostatní se pomalu začali také vytrácet až u pásu zůstal sám společně se ženou v červeném sáří.

Normálně by si zavazadla vyzvedávat nemusel, protože by je letecká společnost předala mezi sebou a mohl by rovnou nastoupit za necelou půl hodinu do dalšího letadla směr Váránasí, ale protože bylo o dobrých sto dolarů levnější od sebe lety oddělit, rozhodl se, že mu nebude vadit počkat u pásu a znovu projít branou.

„Už jste doma?“ zeptal se v touze po kontaktu s někým jiným než nagelovaným Američanem a letuškou.

„Ještě ne,“ odpověděla pohotově milým hlasem s poměrně slušným anglickým akcentem žena v sári.

„Letím do Váránasí, znáte to tam?“ ptal se Matthew.

„Ano, velmi dobře to tam znám,“ usmála se na něj. „Tam jsem doma.“

„Vážně?“ nadechlo Matthewa. „Zrovna tam cestuji.“

„Je to dobré a krásné místo. Proč cestujete zrovna do Váránasí?“

Mělo ho předem napadnout, že přijde právě tahle otázka. Nebyl si jistý, jak moc může ze svého příběhu prozradit. Vytrhnout z kontextu, že mu to řekla bývalá přítelkyně Marion ve snu, když zrovna ztratil vědomí před nemocnicí po zjištění, že brzy zemře, se mu nezdálo jako ideální.

„Přítel mi o tom místě vyprávěl, tak se tam chci podívat,“ částečně zalhal.

„Není to vaše taška?“ zeptala se pořád se svým milým úsměvem.

„Ano, to je ona,“ zasmál se Matt a uchopil ji.

„Moje je ta druhá,“ ukázala na pevný kufr.

„Podám vám ji,“ řekl pohotově.

Když se natáhl pro zavazadlo, všiml si jmenovky, kde stálo křestní jméno Anjali a příjmení, které bylo pro Brita zcela nečitelné.

„Máte hezké jméno, Anjali, vyslovuji to správně? Já jsem Matthew,“ navázal hned seznamovacím ceremoniálem, v čemž vždycky vynikal.

„Ano, vyslovujete to správně, Matthew,“ mrkla na něj. „A teď už pojďme, ať stihneme náš let do Váránasí. Ukažte, vezmu vám zavazadlo, abyste mohl snáze jít se svým zraněním.“

Matthew z Anjali nemohl spustit oči. Měl silný podvědomý pocit, že ji zná, že ji musel už někde vidět. Líbila se mu, silně ho přitahovala. Tenhle pocit dobře znal. Sídlil někde v oblasti podbřišku a aktivoval jeho fantazii, jeho představy a touhu se dotýkat.

Snažil se odhadnout její věk, ale nebyl si moc jistý. Pod červeným sáří a vůbec s její kulturou neuměl odhadnout, jestli je jí dvacet nebo pětatřicet. Oboje mohla být pravda. Byla tím záhadným způsobem univerzálně krásná. Něco nádherného z ní vyzářovalo.

„Co jste dělala v Capitolu? Je to od vaší země neskutečně daleko,“ ptal se Matthew, aby udržoval rozhovor živý i přes snahu rychle máchat berlemi, aby ji stíhal.

„Tady to je,“ řekla a ukázala na bránu, kde zbývalo k odbavení posledních několik cestujících. „Stihli jsme to akorát.“

Letištní kontrola je rychle odbavila. Indka a Brit byli rychle hotoví. Zato Arménec a Rus za nimi si museli počkat na všechny kontroly. Pracovník letiště přijal jejich letenky, zkontroloval je a doporučil jim, aby se vydali tunelem do letadla, protože už brzy poletí.

„Jaké máte sedlalo?“ ptal se zájmem Matthew.

Anjali ukázala, že bude sedět u křídla v uličce. On měl místo, ještě od všímavé Catherine z Capitolu, přehozené opět do přední části, kde bylo více místa na nohy i v těchto menších letadlech.

Matthew moc poděkoval za pomoc a zůstal na svém místě, kde, jak měl zjistit až za chvíli, bude zcela sám. Let byl totiž poloprázdný.

Hned se připojil na Facebook a snažil se Anjali najít. Jenomže žen se stejným jménem bylo v Indii podle vyhledávání miliony. Věděl, že se s ní setká ještě nejméně jednou. Opět u výdeje zavazadel. A proto věřil, že ji bude moci poprosit, aby si jej přidala a mohli zůstat ve spojení.

Při rychlém náhledu do historie sportovce, budoucího olympionika Matthewa Haleyho bychom zjistili, že podobných krásných žen, které potkal na letištích, v hotelových výtazích, vstupních halách a sportovištích bylo už desítky. Je však nutné dodat, že žádný z těch rychlých románků nevydržel déle než do odletu Haleyho zpět do dočasné domoviny v Americe.

Letadlo se odlepilo od země. Vzlétlo do vzduchu, kde pilot zahlásil, že je vše v pořádku, čeká je let dlouhý přibližně ještě hodinu a budou na místě ve Váránasí. Matthew toho využil a vydal se na toaletu se záminkou, že musí projít okolo Anjali.

Hned, jak jej uviděla kulhat se bez berlí uličkou mezi sedačkami, usmála se na něj. Mrkl na ni a pokračoval dál na toaletu. Docela ocenil, že si mohl odskočit, protože na letišti k tomu nebyla příležitost.

Jak se vracel, podíval se, zda dávají letušky pozor. V jeho prospěch nedávaly. Sedl si vedle Anjali.